

Скінчивши всю свою роботу,
Пішов дячок раз у суботу,
Дивитись, як Дніпро розливсь.
Аж гульк: на зламаній вербі,
Сіренький заєць примостивсь,
І з переляку все трусивсь,
Бо навкруги ревіли хвилі,
Неслись здорові криги білі,
Б'ючись об берега камні.
Дяк стрепенувсь, засяли очі, —
До дичини він був охочий,
Та й думає: «На завтра зайчик буде із сальцем мені;
Люблю з сальцем я та ще з перцем».
Та швидше сівши на човна,
Гребе щосил весельцем...
І хвиля навісна
Несе до зайчика дяка,
Але пригода ось яка
Дякові стала:
Вже до верби той човен хвиля прибивала,
Дяк за вербу захопивсь рукою,
За зайцем другу простягнув,
Та лівою якомсь ногою
Од себе човна й відіпхнув.
А заєць в човен — плиг з верби,
Та й сів у човнику собі,
Поводить вухами, з дяка сміється,
До берега у човнику несеться...
«Бувай здоров, мій любий дяче, —
Сіренький з берега гукнув, —
Посидь ще ти там, небораче,
Я вже відсидів!...» Та й майнув...
А дяк
Зостався на вербі, та як?
Наполовину у воді
Сидить, горює у біді...
Жадливими не будьте, люде, То і пригоди вам не буде.